

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Avtvmnalis - A Dominica Decimaquinta post Pentecosten, ad
Adventum

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Quocumque nos Christus vocet, quasi ad cænam vocat sive convivium.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44846

vatura mentis quàm corporis: Quæ de re vide in 2. parte, Fer. 6. Hebd. 1. post octavam Paschæ. Et supra in hac Hebdomada, Feria tertia, ubi de cura interioris hominis supra exteriorem, quæ hinc commodè refertur possunt. Et verò maxime quæ de mala dicuntur arbore in 3. p. Dominica 7. ubi hæc Veritas declaratur.

Qua ratione fit, ut plures dici possint malæ quam bonæ arbores: eadem prorsus fiet, ne caveas, ut mala potius quam bona sis arbor.

DOMINICA XXIV. POST PENTECOSTEN.

Hic observandus est eadem Annotatio quæ servatur in usu divini officij circa Evangelium proprium Dominicis sequentibus usque ad Adventum.

Non possunt plures restare Dominicæ sive hebdomadæ quàm quinque, sed possunt esse pauciores. Si quinque restent, Evangelium hodiernum est de Leproso mundo & servo Centurionis Sannato. De quo in 1. parte, Dominica 3. post Epiphaniam.

Si pauciores restent, consule Directorium, & statutum serva ordinem.

HAC HEBDOMADA, quædam occurrunt insignes Parabolæ seu celebriora Christi Domini dicta, quibus manifestum relinquit quantis quàmque suavibus ad se libertatem nostram alliciat modis; Et contra quantis se illi nostra libertas opponat vis. Ex uno S. Luca.

FERIA SECUNDA. DE COENA MAGNA.

Homo quidam fecit cœnam magnam, & vocavit multos. Luc. 14.

VERITAS PRACTICA.

Sicut nullis cœna est, nisi vocatis; sic nulli vocantur à Domino, nisi ad cœnam.

Quocumque nos Christus vocet, quasi ad cœnam vocat sive convivium.

RATIO postrema partis quæ sola difficultatem habet, hæc est inter alias: Quod securam mens dicitur quasi iugo convivium.

Sed quocumque nos Christus vocet, sic vocat ad securam illam mentem, ut in eo solum quod vocat, sit illa securam mens.

Ergo & quocumque nos vocet, quasi ad cœnam vocat sive convivium: quos amen ire multi refugiunt quasi iugo tormentum esset eo ire, vel ibi stare.

I. PUNCTUM.

CUM Dominus à quodam Principe Pharisæorum invitatus esset ad prandium, multaque more suo de virtutibus & de futura bonorum operum compensatione disserteret, Quidam de discumbentibus loquentem eum ita miratus est ut palam in has voces eruperit: *Beatus quis manducabit panem in regno tuo.* Tum verò Dominus illustrem illam Parabolam de vocatis ad cœnam magnam, & veni-

re nolentibus proposuit, quæ cum multa significet, pro vario Scripturæ sensu, jam quidem de illa dictum est in 2. parte, prout representat Sanctissimum Sacramentum; nunc autem opportunè ad finem nobis in hac hebdomada propositum rursus exhibetur, ut agnoscamus quàm suaviter nobiscum agat Dominus, cum ad sui cultum & obsequium nos omnes vocat, quemcumque tandem in vitæ statum vel perfectionis gradum nos advocet, vel quidquid in eo difficultatis, & quid quid incommodi appareat, ne timeamur, ne quid prætendamus contra; Sed magno & volenti animo sequamur Deum vocantem, quocumque vocet; nam si rem attentè consideremus, tanta est in uniuscujusque vocationis statu suavitas, ut non aliter exprimi possit quam verbo *Cœna magne* vel exquisiti convivij, quo inter humanas delicias nihil est suavius.

Ratio quæ id tam mirum & novum dictum persuadet, sic ex ipsa sacra Scriptura conficitur: *Securam mens quasi iugo convivij.* Verba sunt Sapientis in libro Proverbiorum, cap. decimo quinto; quæ ut melius intelligantur, audienda sunt quæ p. accedunt: *Omnes, inquit, dies pauperis, securam mens mali.*

quasi iuge convivium. Sensus est, qui paupertate vel alijs afficitur malis, vitam is quidem videtur injucundam ducere; sed cum in illo miserando suo statu pauper cogitat se suam ita salutem tutius & securius operari, tam suaviter acquiescit Divinae Providentiae, tam libens volens suam suffert inopiam & domesticæ rei difficultatem, ut licet etiam vix habeat quo vitam alat, sic tamen est relectus & satiatus quasi non aliter quotidie viveret quam in splendidis epulis, quam in iugi convivio.

Tale videlicet bonum est, æterna Beatitudo, ut eius aliquando consequendæ securitas, qualis hic haberi potest, sit quidam velut prægustus & tantæ suavitatis sapor aspectus quibuscumque vitæ difficultatibus, ut quidquid est in humana vitâ suavis usurpetur ad illud indicandû sicque dicitur manna absconditum, regales nuptiæ, lætantium cantica, iuge convivium, *Tunc delectaberis super Domino, & sustollam te super altitudines terræ, & cibabo te hereditate Jacob Patris tui, os enim Domini locutum est. Et rursum, ut sugatis & repleamini ab ubere consolationis eius: ut vulgentis, & deliciis affluatis ab ommimoda gloria eius.*

Demique, quasi fixæ una esset vera gaudendi ratio, *Gaudete autem, inquit Dominus, quod nomina vestra scripta sunt in cælis.* Quæ omnia fufius declarantur in 2. parte, Sabbato infra octavas Ascensionis, ubi hæc Veritas exhibetur: *Spes cæli, Cælum est.*

Licet spes omnis quæ differret affligat animam, assiduo tamen si quæ est certò sperantis cælum sic suavis est, ut jam ipsum cælum præsentiat, prægustet, & ita quodam modo possideat, ut ipsa spes cæli, quoddam sit veluti cælum, & proinde quasi iuge convivium. Vide ibi dicta.

II. PUNCTUM

SED quocumque nos Christus vocet, sic certò vocat ad securam illam mentem, ut in eo solium quò vocat, sit mens illa securo.

Quæ securitas hic haberi possit, docet S. Bernardus, & refertur in 2. & 3. parte, quo præsupposito, nihil ex omnibus æquè potest esse secutum quam quod ex Divina manat sapientia, quæ cum falli non possit in medijs ordinandis ad salutem, non potest etiam quemquam fallere. unde duo illa sequuntur evidenter, & quod securè procedat qui, ut ait Job, *vestigia eius sequitur*, & quod extra illum nulla possit esse securitas; Quod utrumque complexus Apostolus: *Cû*

metu, inquit, & tremore, vestram salutem operamini; Deus est enim qui operatur in vobis & velle & perficere pro bona voluntate. Id est, prout ordinavit & unicuique præscripsit, in coque metus & tremor quem commendat, veritur, ut ne quis ultrâ vel citrà progrediatur quàm Ipse Deus velit: nam ipsa est eius voluntas quæ suum ita omnibus statuit ordinem & certum medium, ad æternam consequendam beatitudinem, ut quod est meum si usi pare velles, & ego tuum si mihi vendicarem, nobis utrumque mors esset quod erat utriusque vita. *Hic liber mandatorum Dei & lex quæ est in æternum, inquit Propheta: omnes qui tenent eam perveniunt ad vitam: qui autem dereliquerunt eam, in mortem. Convertere Jacob & apprehende eam, ambula per eam ad splendorem eius contra lumen eius. Id est, iuxta de p'ope. Ne trahas alteri gloriam tuam, & dignitatem tuam genti alieno. Beati sumus Israel, quia quæ Deo placent, manifestæ sunt nobis, ut calculect faciamus: & ea facientes, beati simus.*

Quod non tantum de ipsa beatitudinis quam vocant substantia verò est, sed de ipsiis etiam particulatibus circumstantiis ac quibuscuq; meriti conquirendi rationibus intelligendum est, unde Divus Thomas, *quæcumq; alia, inquit, virtutum opera, ex hoc merito sunt apud Deum, quod fiant ut obediatur Divinae voluntati. Nam si quis etiam martyrium sustineret, vel omnia sua pauperibus erogaret nisi hoc ordinaret ad impletionem divinae voluntatis, meritoria esse non possent, sicut nec si fierent sine Charitate.*

*Factum est ut imperasti, ajebat servus à Domino suo missus ut invitatos vocaret ad cenam magnam, non aliud dicit quod fecerit nisi quod imperatum est, quia hoc uno bene fecit quod fecit, quia factum est quod imperarat Dominus. Sic Apostolus, dum consummem, inquit, ministerium quod accepi à Domino Iesu, nihil me aliâ moveri: hoc uno precor, hoc uno urgeor. Sequor, si quomodo comprehendam in quo & comprehensus sum à Christo Iesu; ad destinatum persequor, ad brævium supernæ vocationis Dei in Christo Iesu. Quin & ipse Dominus hoc unum sibi faciendum, aut se hoc unum fecisse affirmat quod sibi quodammodo præscriptum esset; *P' faciam, inquit, voluntatem eius qui misit me, ut perficiam opus eius, OPVS consummavi quod disti mihi (Pater) ut faciam.**

Ad eò verum & certum est, quod si quid certò & securè fiat ad promerendam beatam æternitatem, totum in eo sit, ut quo velit Deus in loco

if. 38.

Ibid. 66.

LUC. 10.

PROV. 13.

Ser. 4. in
vlt. Pasche
In die S.
Ioan. Bapt.

Phil. 2.

Bar. 4.

Luc. 14.

2. 2. q. 104.

A. 3.

Luc. 14.

A. 26.

Phil. 3.

Ioan. 4.

Ibid. 17.

Rom. 8.

in statu, in tempore, cæterisque; ad rem spectantibus circumstantiis, planè fiat, nec aliter. Unde nõ quælibet Dei voluntas sed omnis exigitur, nulla ut pars ejus desit, ne quid securum non sit: *Sicut pleni & perfecti in omni voluntate Dei. DIGNETUR vos vocatione sua Deus noster, & impleat omnem voluntatem Bonitatis*, id est, illam voluntatem qua primò ex bonitate suã nos vocavit ad certum vitæ degendæ statum, ne si ab illa discesserimus, non discedamus quidem ab ejus voluntate, sed à voluntate bonitatis & vocationis in qua erat securitas, transeamus ad illã voluntatẽ justitiæ, quæ magis dubiã & suspensã tenet salutem.

III. PUNCTUM

QUOCUNQUE nos igitur Christus vocet, quasi ad carnem vocat sive convivium, quia secutam vocat ad vitam, in qua securam mens ita conquiescit, quasi continuo convivetur, siquid illud convivium de quo Propheta: *Convivium pinguium, convivium vindemia, pinguium modulatorum, vindemia defecata*. I.e. convivium mentis & gaudium spiritus, non carnale non mundanum, sed ab istis terrenis expurgatum, ac proinde solidum & securum. Tam paulò post subdendã causã & rationẽ tanti gaudiũ, si loquentes inducit eos qui tali gaudent gaudio: *Ecce Deus noster iste, expectavimus eum, & salvabit nos: iste Dominus, sustinuit nos, exultabimus, & letabimur in salutaribus ejus*, id est, in illo salutis assequendæ modo & medio quo vocationem nostram insignivit.

Quæ certè Consideratio quanti valere debeat apud unumquemq; nostrum, ut quod tam sæpè monebat Apostolus, *Vocationem suam & ministerium suum videat & impleat*, facilè est concludere, cum nihil æquè animos nostros ad agendum possit pellere, quã quod suave est simul & utile quæ duo si separentur distrahunt animum à suscipiendo quovis opere, cum hinc utilitas, inde suavitas illum ad se alliciat: sed si simul jungatur tunc certè nullus est qui non id sentiat quod poeta dixit: *Omne tunc punctum qui miscuit ut ille dulci*. Ubiã verò apertius hoc utrumq; miscetur quã in illo certo vocationis gradu, ad quem Christus unumquemq; vocat? Quid utilius quã quod viam facit ad summum bonũ comparandũ? quid suavius quã quod magis certam & securam illam facit viam? *Quos prædestinavit*, inquit Apostolus, *hos & vocavit, & quos vocavit, hos & justificavit & glorificavit*. Videtne quod jam ex S. Bernardo fortè aliã audivisti, quã scitè Aposto-

lus mediã ponat vocationẽ inter prædestinationẽ & glorificationẽ, quasi apertè diceret, non aliter glorificari prædestinatos quã si vocationi suæ fideliter adhæreant, nec aliter efficacius cum gratia permoveri posse ad hanc fidelitatem exhibendam, quã si attentè considerent quanti hoc momenti sit, certum salutis iter tenere.

Ei non careat suis difficultatibus, tantò est iter certius, quantò est difficilius; & tantò suavius quantò certius, quando illud præsertim quod suscipitur, Deo duce suscipitur. Sola suavitas sine aliqua difficultate mihi suspecta esset, ne quid fortè mei solius gratia facerem: difficultas verò si à me solo procederet, non esset cura, quia propriæ voluntatis vitio posset inquinari; unde illud restat securius & certius, ut quæ est à Deo asperitas à nobis libenter acceptetur: sicq; fiat cumulatè, quod faciendum in perfecta doctõ obedientia S. Gregorius: ut aliquid nempe ex nostro habeat, & aliquid ex non nostro. Verba ejus sunt, *Quia non nunquam nobis hujus mundi prospera, non nunquam vero jubentur adversa: sciendum summo prece est, quod obedientia aliquando si de suo aliquid habeat nulla est: aliquando autem si de suo aliquid non habeat, minima. Nam cum hujus mundi successus præcipitur, iem locus superior imperatur, qui ad percipiendã hæc obedit, obedientia sibi virtutem evocat, si ad hæc etiam ex proprio desiderio anhelat. Neq; enim se sub obedientia dirigit, qui ad accipiendã hujus vitæ prospera, libidini propria ambitionis servit. Rursum cum mundi despectus præcipitur, cum probra adipisci & contumelia jubentur, nisi ex seipso animus hæc appetat, obedientia sibi meritum minuit, quia ad ea quæ in hac vita despecta sunt, invitus nolensq; descendit. Ad detrimentum quippe obedientia ducitur cum mentem ad suscipiendã probra hujus sæculi, nequaquam ex parte aliqua, etiam sua vota comitantur. Debet ergo obedientia, & in adversis ex suo aliquid habere, & rursum in prosperis, ex suo aliquid omnimodò nõ habere: quatenus & in adversis tanto sit gloriosior, quantum divino ordini etiam ex desiderio injungitur: & in prosperis, tanto sit verior, quanto à presenti ipsa quam divinitus percipit gloria funditus ex mente separatur.*

Quod utrumque S. Doctor confirmat Moylis & Pauli exemplo, quorum alter gloriosum populi regimen penè retinens suscepit, alter verò intentatam Jerosolymis mortem libens adivit, unde & concludit: *Moyse itaq; ad prospera de suo nihil habet, quia præcibus renititur, ne Israeliticæ plebi præferatur. Paulus ad adversa etiam ex suo*

L. 35. Mor. c. 10.

Exod. 4.

Ag. 21.

voto ducitur, quia malorum imminentium cogitationem percipit, sed de vocatione spiritus eius ad acriora se respicit, ille praesens potestatis gloriam Deo voluit iubente declinare: Iste Deo aspera & dura disponente, se studuit ad graviora preparare. Praeunit ergo utrorumq; Ducum infracla virtute in-

stituimus, ut si obedientia palmam apprehendere veraciter nitimur, PROSPERIS HVIVS SÆCVLI EX SOLA IVSSIONE, A DVERSIS AVTEM ETIAM EX DEVOTIONE MILITEMVS, O verba verba, in tabulis scribenda cordis tui.

Pr. 7.

FERIA TERTIA.

QVID SIT ESSE CHRISTI DISCIPVLVM.

Si quis venit ad me, & non odit patrem suum, & matrem, & uxorem & filios, & fratres, & sorores, adhuc autem & animam suam, non potest meus esse

Discipulus. Luc. 14.

VERITAS PRACTICA.

Hoc est esse Christi discipulum, solius esse Christi.

RATIO hæc est inter alias, quod quærenti quid sit esse discipulum Christi, non potest a prioribus respondere verbis quàm quæ brevius & apertius rem totam continent.

Sed hæc verba, solius esse Christi, rem totam de qua est quæstio, brevius & apertius continent.

Sic fuit igitur respondendum: sic exprimenda Veritas fuit: Hoc est esse Christi discipulum, solius esse Christi.

I. PUNCTUM.

IBANT, inquit Evangelista, turba multa cum eo: Sæ multi videlicet sequebantur Christum Dominum passibus corporis, sed non cordis, quibus tamen magis, se sequerentur, optabat. Atque ut omnibus notum faceret quid esset se sequi passibus cordis & animi, sic conversus dixit ad illos: Si quis venit ad me, & non odit patrem suum & matrem & uxorem, & filios & fratres, & sorores, adhuc autem & animam suam, non potest meus esse discipulus. Et qui non bisulat crucem suam, & venit post me, non potest meus esse discipulus. Quod confirmas allata similitudine volentis tutum ædificare vel bellum gerere, sic concludit Sic ergo omnis ex vobis qui non renuntiat omnibus quæ possidet, non potest meus esse discipulus.

Quæ postrema sententia Veritatem maximè Practicam continens, quia jam fufius declarata fuit in 1. part. Feria 3. Hebdomad. 5. post Epiphaniam: Idcirco hic aliud nihil videretur adden-

dum: aut nisi brevius aliquid quod respondeatur indaganti & quærenti ex verbis Domini, quid sit esse Christi discipulum? Hoc nempe est quod solius esse Christi. Nec brevior potest esse responsio nec aptior. Non ita quidem & brevis esse debuit quin esset apta: Sed neq; potest apta esse, nisi brevis esset. Nam hæc duo sunt singulariter quæ cuiuslibet rei definitionem commendent, si quibus fieri poterit brevioribus & apertioribus verbis res tota de qua est quæstio comprehendatur. Et enim si sinceram vocem des tuba, inquit Apostolus, qui paravit se ad bellum? Volo quinq; verba sermo me loqui ut & alios instruam, quàm decem millia Verborum in lingua. Id est, malo & fatuus duco ad fructum colligendum, paucissimis verbis & manifestis loqui, quàm multis non ita manifestis.

1. Cor. 14.

Diat. 6.

1. Tim. 1.

Nonne sic Christus Verbum abbreviatum dicitur & abbrevians, Quia in se Divina omnia continet, & quæ omnia continet tam compendiosè contrahit non tantum in Evangelio, sed in sanctissimo Sacramento, ut illic discantur omnia brevi compendio, nullo impendio, sicut videre est in 3. parte, Feria 6. primæ Hebdomad.

II. PUNCTUM.

SED hæc Verba, solius esse Christi, rem totam de qua est quæstio, brevius & apertius continent.

Nam res tota, hæc est: ut quis ita sit expeditus & denudatus omnibus, nihil ut illum planè detineat quò minus promptè & constanter Christum sequatur, quocumque vocet. Quia in re, duo sunt præcipua capita, quorum alterum affirmativum, & alterum negativum dici potest. Affirmativum est quò de Christi discipulo asseritur, quod prom-

Ugnatio
lib. 5.
lib. de
prop. Ec-
cl. 5.